

Jádrem bakalářské práce je ediční zpracování časopisu Bonaco. Je to jediný dochovaný dívčí časopis v terezínském ghettu, který v letech 1943 až 1944 vycházel v jednom originále v mládežnickém domově 414 určeném pro šestnáctileté až osmnáctileté dívky ze „smíšených“ rodin. Edice připravila všech pět dochovaných čísel časopisu v pečlivém přepisu. Doprovází ji stručný úvod, jenž se kromě základních informací o kulturním životě v Terezíně soustřeďuje na vznik časopisu, roli vychovatelky Gertrudy Sekaninové (1908-1986) při jeho formování a uchování, na osudy rukopisu po její smrti (dostal se přes Spojené státy do Židovského muzea v Praze, dnes je k dispozici online), na zaměření, tematickou strukturu Bonaca, hlavní rubriky a žánry, charakteristiku jednotlivých čísel a vybraných příspěvků. Poutavým doplňkem bakalářské práce je obrazová příloha, která reprodukuje na 30 kreseb a další materiály z časopisu a dává tak čtenářům velmi dobrou představu o jeho grafické úpravě.

Domnívám se, že je třeba ocenit velkou práci, kterou Tereza Málková odvedla při přípravě edice. Jak vím z vlastní zkušenosti, praktická editologie není profese, kterou si lze osvojit během krátké tvorby. Proto edice Bonaca vznikala velmi dlouho a v jednotlivých verzích si autorka postupně osvojovala zásady ediční práce. Výsledek je velmi dobrý. Původní pravopis je kvůli autenticitě zachován v básních, zatímco interpunkce, slova cizí i přejatá, spřežky, číslovky i použité zkratky jsou v ostatních textech upravovány podle dnešní ortografie. Reálie z terezínského ghetta, terezínský slang a další narážky jsou vysvětlovány v poznámkách pod čarou. Je pravda, že někde jsou asi vysvětlivky nadbytečné (Jiří Wolker, Karel Havlíček), ale tento nedostatek se dá v případě veřejné publikace odstranit.

Úvodní pasáže svědčí o tom, že autorka se dobře vyrovnala s dnes už početnou literaturou týkající se ghetta v Terezíně. Odkazuje nejen k příslušným pracím z oboru historiografie a sociologie (Adler, Lágus a Polák, Kryl), ke studiím věnovaným kulturní činnosti dětí v Terezíně (Křížková et al., Svobodová, Kasperová, Hříbková, Makarova), ale i k deníkové literatuře z Terezína (Redlich, Bořkovicová) a k nejnovější, v mnohém provokativní monografii Anny Hájkové vydané anglicky.

V práci jsou naznačeny další možnosti výzkumu jako je konfrontace Bonaca s dalšími dětskými časopisy z Terezína (viz srovnání kritiky Schorschovy inscenace Gogolovy Ženitby v Bonacu s kritikou téhož představení v časopise Vedem) nebo genderová specifika Bonaca jako určitého druhu „ženského psaní“ (viz několik vět v úvodních pasážích). Gertruda Sekaninová mohla být při vzniku časopisu inspirovaná svým mladším bratrem, který se v Terezíně jako vychovatel chlapců podílel na vzniku časopisu Vedem. Je přitom pozoruhodné, že Gertrudina radikálně levicová orientace se do časopisu nijak nepromítla (na rozdíl od některých časopisů chlapeckých), Bonaco je zaměřeno, jak konstatuje Tereza Málková, česko patrioticky. Toto je také další možnost, jak navázat na tuto práci.

Z toho, co jsem napsal, je zřetelné, že práce Terezy Málkové splňuje, ba místy podle mého názoru i překračuje standardní nároky na bakalářskou práci. Práci proto doporučuji k obhajobě a jako vedoucí navrhuji její hodnocení „výborně“.